

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

94. mano, kad per trišalį susitikimą, kuris turėtų vykti 2011 m. liepos 11 d., bus svarbūs šie klausimai:
- 2012 m. ES biudžeto lėšos, skirtos strategijai „Europa 2020“ remti,
 - 2012 m. biudžeto bendras mokėjimų lygis ir neįvykdyti įsipareigojimai (RAL),
 - pasiūlymas persvarstyti esamą 2007–2013 m. DFP siekiant spręsti papildomo ITER projekto finansavimo klausimą,
 - 4 išlaidų kategorijos finansinis tvarumas ir valdymas 2012 m., ypač turinti mintyje būsimą taisomąjį raštą dėl perėjimo prie demokratinės santvarkos pietiniame Viduržemio jūros regione,
 - neišspręsti 2011 m. biudžeto klausimai;

*

* *

95. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Komisijai ir Tarybai.

BŽŪP artėjant 2020 m. Su aprūpinimu maistu, gamtos ištekliais ir teritorine pusiausvyra susijusių būsimų uždavinių sprendimas

P7_TA(2011)0297

2011 m. birželio 23 d. Europos Parlamento rezoliucija BŽŪP artėjant 2020 m. Su aprūpinimu maistu, gamtos ištekliais ir teritorine pusiausvyra susijusių būsimų uždavinių sprendimas (2011/2051(INI))

(2012/C 390 E/06)

Europos Parlamentas,

- atsižvelgdamas į Komisijos komunikatą „BŽŪP artėjant 2020 m. Su aprūpinimu maistu, gamtos ištekliais ir teritorine pusiausvyra susijusių būsimų uždavinių sprendimas“ (COM(2010)0672),
- atsižvelgdamas į Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 43 straipsnio 2 dalį,
- atsižvelgdamas į Reglamentą (EB) Nr. 1290/2005 dėl bendrosios žemės ūkio politikos finansavimo ⁽¹⁾,
- atsižvelgdamas į Reglamentą (EB) Nr. 1698/2005 dėl Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) paramos kaimo plėtrai ⁽²⁾,
- atsižvelgdamas į Tarybos sprendimus 2006/144/EB ⁽³⁾ ir 2009/61/EB dėl kaimo plėtros Bendrijos strateginių gairių ⁽⁴⁾,
- atsižvelgdamas į Reglamentą (EB) Nr. 1234/2007, nustatantį bendrą žemės ūkio rinkų organizavimą ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ OL L 209, 2005 8 11, p. 1.

⁽²⁾ OL L 277, 2005 10 21, p. 1.

⁽³⁾ OL L 55, 2006 2 25, p. 20.

⁽⁴⁾ OL L 30, 2009 1 31, p. 112.

⁽⁵⁾ OL L 299, 2007 11 16, p. 1.

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

- atsižvelgdamas į Reglamentą (EB) Nr. 73/2009, nustatantį bendrąsias tiesiogines paramos schemų ūkininkams pagal bendrą žemės ūkio politiką taisykles ⁽¹⁾,
 - atsižvelgdamas į savo 2010 m. liepos 8 d. rezoliuciją dėl bendrosios žemės ūkio politikos ateities po 2013 m. ⁽²⁾,
 - atsižvelgdamas į savo 2010 m. birželio 16 d. rezoliuciją dėl strategijos „Europa 2020“ ⁽³⁾,
 - atsižvelgdamas į 2011 m. kovo 17 d. Tarybai pirmininkaujančios šalies išvadas dėl BŽŪP artėjant 2020 m.,
 - atsižvelgdamas į 2010 m. kovo 18 d. Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę dėl 2013 m. bendrosios žemės ūkio politikos reformos,
 - atsižvelgdamas į Regionų komiteto nuomonę „BŽŪP artėjant 2020 m. Su aprūpinimu maistu, gamtos ištekliais ir teritorine pusiausvyra susijusių būsimų uždavinių sprendimas“,
 - atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 48 straipsnį,
 - atsižvelgdamas į Žemės ūkio ir kaimo plėtros komiteto pranešimą ir Vystymosi komiteto, Aplinkos, visuomenės sveikatos ir maisto saugos komiteto, Pramonės, mokslinių tyrimų ir energetikos komiteto bei Regioninės plėtros komiteto nuomonę (A7–0202/2011),
- A. kadangi tvarus, produktyvus ir konkurencingas žemės ūkio sektorius Europoje gali svariai prisidėti siekiant Sutartyse nustatytų BŽŪP ir strategijos „Europa 2020“ tikslų, kadangi jis taip pat gali padėti spręsti tokius naujus politinius uždavinius kaip aprūpinimo maistu, energija bei žaliavomis saugumas, kova su klimato kaita, aplinkos ir biologinės įvairovės apsauga, sveikata ir demografiniai pokyčiai ES, taip pat kadangi busima BŽŪP reforma bus pirmoji, dėl kurios teisės aktus pagal Lisabonos sutartį Europos Parlamentas priims kartu su Taryba,
- B. kadangi aprūpinimas maistu išlieka pagrindine žemės ūkio užduotimi ne tik ES, bet ir visame pasaulyje, ypač besivystančiose šalyse, nes Žemės ūkio organizacija (FAO) prognozuoja, kad iki 2050 m. pasaulio gyventojų skaičius nuo 7 mlrd. padidės iki daugiau nei 9 mlrd., o pasaulio žemės ūkio produkcija turės padidėti 70 proc.; kadangi daugiau maisto reikės gaminti atsižvelgiant į didesnes gamybos sąnaudas, didelį žemės ūkio rinkų nepastovumą ir į tai, kad didės su gamtiniais ištekliais susiję sunkumai – visa tai reiškia, kad ūkininkai turės pagaminti daugiau, tačiau naudoti mažiau žemės, mažiau vandens ir energijos,
- C. kadangi maisto svarba yra strateginė ir kadangi geriausias būdas aprūpinimui maistu užtikrinti – išlaikyti stabilų ir konkurencingą žemės ūkio sektorių; kadangi tvirta BŽŪP yra pagrindinė priemonė siekiant šio tikslo ir siekiant apsaugoti ES kaimo vietovių aplinkos tvarumą ir ekonominį vystymąsi nuo žemės apleidimo, gyventojų mažėjimo ir ekonominio nuosmukio,
- D. kadangi vykdant 2003 m. BŽŪP reformą ir 2008 m. bendros žemės ūkio politikos būklės patikrinimą buvo siekiama prisidėti prie naujos BŽŪP struktūros kūrimo, kuri būtų veiksmingesnė, skaidresnė ir labiau orientuota į rinkos poreikius; kadangi ši procesą būtina tęsti, o BŽŪP priemonių ir procedūrų praktinis administravimas turi būti gerokai supaprastintas siekiant sumažinti našta ūkininkams ir administravimo organams,

⁽¹⁾ OL L 30, 2009 1 31, p. 16.

⁽²⁾ Priimti tekstai, P7_TA(2010)0286.

⁽³⁾ Priimti tekstai, P7_TA(2010)0223.

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

- E. kadangi savo 2010 m. liepos 8 d. rezoliucijoje dėl bendrosios žemės ūkio politikos ateities po 2013 m. Europos Parlamentas padėjo tvarios žemės ūkio politikos, kuri sudarytų sąlygas Europos gamintojams būti konkurencingiems vietos, regionų ir nacionalinėse bei tarptautinėse rinkose, pagrindus ir kadangi jis palaikė daugiafunkcinio ir plataus masto žemės ūkio visoje Europoje, ypač gamtinių trūkumų turinčiose vietovėse ir itin atokiose vietovėse koncepciją bei taip pat atsižvelgė į mažų ūkininkų patiriamus sunkumus,
- F. kadangi BŽŪP turi apimti reikalingas priemones, kuriomis siekiama kovoti su rintomis rinkos ir tiekimo krizėmis bei su dideliu kainų nepastovumu žemės ūkio sektoriuje; kadangi reikia užtikrinti, kad šios priemonės būtų ne tik modernios ir veiksmingos, bet ir lanksčios, kad prireikus jas būtų galima greitai įgyvendinti,
- G. kadangi naujų ir ryžtingų tikslų, ypač susijusių su vartotojų apsauga, aplinkos apsauga, gyvūnų gerove ir regionų sanglauda, integravimas į BŽŪP yra sveikintinas ir šiuos aukštus standartus reikia ginti tarptautiniu lygiu, siekiant užtikrinti Europos ūkininkų, kurie susiduria su aukštesnėmis gamybos sąnaudomis, veiklos galimumą ir konkurencingumą; kadangi ilgalaikis produktyvumas ir aprūpinimas maistu, ypač atsižvelgiant į klimato trikdžius, priklauso nuo tinkamo rūpinimosi gamtiniais ištekliais, ypač dirvožemiu, vandens vartojimo ir biologinės įvairovės,
- H. kadangi žemės ūkio sektorius atlieka svarbiausią vaidmenį kovojant su klimato kaita, ypač mažinant šiltnamio efektą sukeliančių jo išmetamų dujų kiekį ir plėtojant anglies saugojimą bei gaminant biomasę ir tvarią energiją, taip sukuriama papildoma ūkininkų pajamų šaltinį,
- I. kadangi pagal BŽŪP taip pat turėtų būti remiamas specialus ūkinės paskirties žemės, kurioje didelė biologinė įvairovė (pvz., didelės gamtinės vertės ūkinės paskirties žemė), ir tinklo „Natura 2000“ žemės ūkio ekosistemų valdymas ir atsižvelgiant į tai taip pat turėtų būti remiamas perėjimas prie mažiau sąnaudų reikalaujančių gamybos modelių (įskaitant ekologinį ūkininkavimą), niekuomet neariamų ganyklų ar žemės ūkio pelkynų,
- J. kadangi BŽŪP išlaidų dalis ES biudžete nuo beveik 75 % 1985 m. sumažės iki planuojamų 39,3 % 2013 m.; kadangi BŽŪP, kaip viena seniausių ES politikų, kurioje ji turi daugiausia įtakos, sudaro mažiau nei 0,5 % ES BVP, o viešosios išlaidos sudaro apie 50 % BVP ir kadangi po sėkmingos Europos Sąjungos plėtros žemės ūkio paskirties žemės plotas padidėjo 40 proc., o Sąjungoje gyvena dukart daugiau ūkininkų nei 2004 m.,
- K. kadangi remiantis paskutine „Eurobarometro“ apklausa, 90 proc. apklaustų ES piliečių mano, kad žemės ūkis ir kaimo vietovės yra svarbūs Europos ateičiai, 83 proc. apklaustų ES piliečių mano, kad reikia teikti finansinę paramą ūkininkams ir apskritai mano, kad dėl žemės ūkio politikos reiktų ir toliau spręsti Europos lygmeniu,
- L. kadangi Europos Parlamentas jau daugelį kartų išreiškė nepritarimą BŽŪP renacionalizacijai ir bendro finansavimo praplėtimui, nes tai galėtų daryti poveikį sąžiningai konkurencijai ES vidaus rinkoje, ir, atsižvelgdamas į būsimą reformą, vėl prieštarauja bandymams nacionalizuoti BŽŪP nustatant bendrą tiesioginių išmokų finansavimą arba skiriant lėšas antrojo ramsčio priemonėms,
- M. kadangi būtina laikytis dviejų BŽŪP ramsčių, aiškiai nustatant kiekvieno ramsčio struktūrą ir tikslus bei sudarant juos taip, kad jie galėtų vienas kitą papildyti,

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

- N. kadangi mažų ūkininkų indėlis ES yra gyvybiškai svarbus siekiant BŽŪP tikslų ir kadangi vykstant reformos procesui turi būti tinkamai atsižvelgiama į kliūtis, su kuriomis jie susiduria,
- O. kadangi naujose valstybėse narėse, kuriose taikoma vienos vietovės išmokų schema, didelė dalis ūkininkų, ypač užsiimančių galvijininkyste, neturi teisės gauti tiesioginių išmokų, nes jie neturi nuosavos žemės ūkio paskirties žemės,
- P. kadangi ūkininkai gauna vis mažiau maisto tiekimo grandinėje kuriamos pridėtinės vertės ir kadangi tinkamai veikianti maisto tiekimo grandinė ir derybinės pozicijos gerinimo priemonės yra būtinos norint užtikrinti, kad ūkininkai gautų sąžiningas pajamas už savo produkciją,
- Q. kadangi ūkininkų pajamos vienam asmeniui per pastaruosius dvejus metus smarkiai sumažėjo ir dėl šio nuolatinio mažėjimo yra mažesnės nei buvo beveik prieš 15 metų, kai buvo pradėtos reformos, kadangi pajamos iš žemės ūkio yra pastebimai mažesnės (maždaug 40 proc. už vieną darbo vienetą) nei kitose ekonomikos srityse, o vienam kaimo vietovės gyventojui tenkančios pajamos yra gerokai mažesnės (apie 50 proc.) nei miesto vietovėse, taip pat kadangi Eurostato duomenimis užimtumas žemės ūkio sektoriuje 2000–2009 m. sumažėjo 25 proc.,
- R. kadangi pasaulio ekonomika tampa vis labiau integruota ir prekybos sistemas daugiašaliai ir dvišaliai derybininkai vis labiau liberalizuoja, taip pat kadangi sudarant daugiašalio ir dvišalio lygmenų susitarimus turi būti užtikrinama, kad trečiųjų šalių gamybos metodai, kuriais pagamintos prekės eksportuojamos į ES, Europos vartotojams teiktų tokias pačias su sveikata, maisto saugumu, gyvūnų gerove, tvarumu ir minimaliais socialiniais standartais susijusias garantijas kaip tos, kurias suteikia ES metodai,
- S. kadangi didėjant skirtumams, prarandant socialinį kapitalą ir sanglaudą, didėjant demografiniam disbalansui ir išsikėlimui kaimo plėtra yra esminė BŽŪP dalis ir kadangi ateityje vykdant kaimo plėtros politiką reikia siekti didesnės teritorinės pusiausvyros ir pasiūlyti ne tokį biurokratišką ir labiau dalyvaujimąjį kaimo plėtros programų valdymą, kuris apimtų gyvulininkystės sektoriaus konkurencingumo didinimo priemones ir veiksmingai remtų kaimo ekonomikos stiprinimą ir įvairinimą, skatintų švietimą ir naujoves, gerintų gyvenimo kokybę kaimo vietovėse, ypač mažiau palankiose ūkininkavimui vietose ir padėtų kovoti su jaunimo pasitraukimu iš ūkininkavimo,
- T. kadangi, viena vertus, tik 6 proc. ūkininkų yra jaunesni nei 35 m. ir, kita vertus, per artimiausius 10 m. 4,5 mln. ūkininkų išeis į pensiją; kadangi į būsimą BŽŪP reikėtų įtraukti prioritetinį siekį į žemės ūkio sektorių pritraukti daugiau jaunimo,
- U. kadangi vykdant BŽŪP turi būti atsižvelgiama į būtinybę sumažinti specifinius apribojimus ir struktūrines problemas, su kuriomis susiduria atokiausių ES regionų žemės ir miškų ūkio sektoriai dėl izoliuotumo, nuošalumo ir dėl to, kad kaimo ekonomika labai priklauso nuo riboto žemės ūkio produktų skaičiaus,
- V. kadangi kokybės politika yra neatsiejama būsimos BŽŪP dalis ir todėl jos plėtra ir stiprinimas, ypač geografinių nuorodų atveju, yra pagrindinės priemonės siekiant Europos žemės ūkio tvaraus augimo ir konkurencingumo,

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

1. labai palankiai vertina Komisijos komunikatą „BŽŪP artėjant 2020 m. Su aprūpinimu maistu, gamtos ištekliais ir teritorine pusiausvyra susijusių būsimų uždavinių sprendimas“; pripažįsta, kad reikalinga tolesnė BŽŪP reforma, kuri atitiktų kintantį žemės ūkio pramonės pobūdį 27 ES valstybėse narėse ir naujas tarptautines globalizacijos aplinkybes; ragina ateityje išlaikyti stiprią ir tvarią BŽŪP suteikiant biudžeto dotacijas plataus užmojo siekiams įgyvendinti atremiant naujus iššūkius; griežtai atmeta bet kokius bandymus renacionalizuoti BŽŪP;
2. ragina išlaikyti dviem ramsčiais pagrįstą BŽŪP struktūrą; pažymi, kad 1 ramstis turėtų būti visapusiškai finansuojamas iš ES biudžeto ir jo finansavimas turėtų būti kasmetinis, o 2 ramsčiui ir toliau turėtų būti taikomos daugiametės programos, sutartinis požiūris bei bendras finansavimas; primygtinai ragina, kad dviejų ramsčių struktūra pasitarnautų aiškumo tikslui, kiekvienam ramsčiui papildant kitą ramstį, tačiau nepersidengiant; pagal pirmąjį ramstį turėtų būti siekiama tikslų, kuriems reikia tarptautinio masto veiksmų, o antrasis ramstis turėtų būti orientuotas į pasekmes ir pakankamai lankstus, kad jį būtų galima nesunkiai pritaikyti pagal nacionalinius, regioninius ir (arba) vietinius ypatumus; taigi mano, kad išlaikant esamą abiejų ramsčių struktūrą būtini jos pokyčiai, siekiant veiksmingiau nustatyti visas būtinas abiejų ramsčių priemones ir atitinkamas jų finansavimo taisykles;
3. primena, kad aprūpinimas maistu tebėra svarbiausias žemės ūkio uždavinys ne tik Europos Sąjungoje, bet ir pasaulyje, ypač besivystančiose šalyse, nes iki 2050 m. turės būti išspręsta 9 mlrd. asmenų maitinimo naudojant mažiau retų išteklių, t. y. vandens, energijos ir žemės, problema; ragina vykdyti tvarią, produktyvią ir konkurencingą Europos žemės ūkio politiką, kuri labai padėtų siekti Sutartyse nustatytų BŽŪP tikslų ir įgyvendinti strategijos „Europa 2020“ pažangaus, integracinio ir tvaraus augimo prioritetus; mano, kad žemės ūkis gali stipriai prisidėti prie klimato kaitos problemų sprendimo, naujų darbo vietų kūrimo, naudojant ekologišką augimą ir tiekiant atsinaujinančią energiją, o tuo pačiu metu ir toliau tiekiant saugius, aukštos kokybės maisto produktus ir aprūpinant maistu Europos vartotojus;
4. mano, kad būtina nustatyti aiškias ilgalaikes taisykles, kad Europos ūkininkai galėtų planuoti investicijas, būtinas siekiant modernizuoti žemės ūkio veiklą ir plėtoti naujoviškus metodus, kurie padėtų pereiti prie agronominiu požiūriu tvirtesnių ir tvarių sistemų, nes šis procesas gyvybiškai svarbus siekiant užtikrinti jų konkurencingumą vietos, regioninėse ir tarptautinėse rinkose;
5. mano, kad, siekiant supaprastinimo, aiškumo ir bendro požiūrio, nuo pat reformos pradžios turi būti susitarta dėl kiekvieno BŽŪP ramsčio finansavimo;
6. reikalauja ES žemės ūkiui skirtame biudžete per kitą finansinį laikotarpį išlaikyti bent 2013 m. biudžete numatytas žemės ūkiui skirtas lėšas; pripažįsta, kad siekiant spręsti su aprūpinimo maistu saugumu, aplinkos apsauga, klimato kaita ir teritorine pusiausvyra susijusius uždavinius padidėjusioje ES, taip pat norint, kad BŽŪP padėtų sėkmingai vykdyti strategiją „Europa 2020“, bus reikalingi pakankami finansiniai ištekliai;
7. yra įsitikinęs, kad vykdant šią naują žemės ūkio politiką, susijusią su tvariomis maisto gamybos sistemomis, visų pirma turi būti apskritai nuosekliau derinami tiesioginius mokėjimus apimantis pirmasis ramstis ir paramos kaimo plėtrai priemones apimantis antrasis ramstis; laikosi nuomonės, kad pagal naująją BŽŪP viešosios lėšos turi būti pripažintos kaip visuomenei teikiamų viešųjų gėrybių, nefinansuojamų rinkoje, teisėta kompensacija ir mano, kad viešosios lėšos turėtų būti naudojamos siekiant paskatinti ūkininkus visoje Europoje teikti papildomas aplinkosaugos paslaugas; mano, kad šis tikslingas požiūris padės pasiekti visos ES tikslus ir suteiks būtiną lankstumą, kad būtų atsizvelgta į ES žemės ūkio įvairovę; mano, kad tokia sistema užtikrintų, jog kiekviena išmokų sudedamoji dalis duotų neabejotiną viešąją naudą mokesčių mokėtojams, ūkininkams ir visai visuomenei skaidriu būdu;

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

8. ragina, kad tvarumas, konkurencingumas ir sąžiningumas būtų pagrindiniai BŽŪP principai ir kad vykdamas BŽŪP būtų išsaugomas specifinis atskirų sektorių ir gamybos vietų pobūdis, ir kad būtų siekiama gyventojus aprūpinti pakankamu kiekiu saugių ir sveikų maisto produktų už tinkamą kainą bei aprūpinti žaliavomis siekiant užtikrinta pajėgią Europos perdirbimo ir maisto pramonę bei atsinaujinančiųjų išteklių energijos gamybą; pabrėžia, kad ES standartai maisto saugos, aplinkos apsaugos, gyvūnų gerovės ir minimalių socialinių standartų laikymosi srityse yra patys aukščiausi pasaulyje; reikalauja vykdyti tokią BŽŪP, kuria būtų užtikrinama, jog Europos žemės ūkis atitiks šiuos aukštus standartus tarptautinėje konkurencinėje aplinkoje (išorinė kokybės apsauga);

9. pripažįsta, kad daugelis šių naujų uždavinių ir tikslų yra įtvirtinti teisiškai privalomuose tarptautiniuose įsipareigojimuose ir sutartyse, kuriems ES pritarė ir kuriuos pasirašė, pvz., Kioto protokole, Kankūno susitikime, Ramsaro ir Nagojos konvencijose;

10. pabrėžia, kad supaprastinamas turi esminę svarbą ir kad jis turi būti vienas iš pagrindinių būsimos BŽŪP tikslų, kurio siekiant būtų sumažintos politikos administravimo valstybių narių lygmeniu sąnaudos, taip pat pabrėžia, kad reikalingi aiškūs teisiniai pagrindai, apie kuriuos turi būti nedelsiant pranešta ir kurie turi būti vienodai aiškinami;

11. pabrėžia, kad maisto kokybės politikos plėtra, įskaitant geografines nuorodas (saugoma kilmės vietos nuoroda (SKVN), saugoma geografinė nuoroda (SGN), garantuoti tradiciniai gaminiai (GTG)), turi būti vienas iš svarbiausių BŽŪP aspektų, kuris turi būti plėtojamas ir stiprinamas, kad ES galėtų išlikti šios srities lydere; laikosi nuomonės, kad šių aukštos kokybės produktų atveju reikėtų sudaryti galimybes naudoti savito valdymo, apsaugos ir skatinimo priemones, kad jų vystymas vyktų darniai ir būtų toliau iš esmės prisidedama prie tvaraus augimo ir Europos žemės ūkio konkurencingumo;

12. ragina Komisiją stiprinti pastangas mokslinių tyrimų ir plėtros, inovacijų ir pardavimo skatinimo srityse; todėl ragina ateityje sudarant ES mokslinių tyrimų ir plėtros programas visada atsižvelgti į mokslinius tyrimus žemės ūkio ir maisto sektoriuose;

Tiesioginės išmokos

13. pažymi, kad tiesioginės atsietos paramos išmokos, kurios priklauso nuo kompleksinio paramos susiejimo reikalavimų, gali padėti remti ir stabilizuoti ūkių pajamas, padedant ūkininkams, be maisto produktų, visai visuomenei teikti gyvybiškai svarbias viešąsias gėrybes, pvz., užtikrinti ekosistemos paslaugas, užimtumą, kraštovaizdžio valdymą ir kaimo ekonomikos gyvybingumą visoje Europoje; mano, kad tiesioginės išmokos turėtų būti naudojamos siekiant atlyginti ūkininkams už šių viešųjų gėrybių teikimą, nes rinka viena pati neteikia viešųjų gėrybių ir dar neatlygina ūkininkams už jų teikimą tuo tarpu, kai ūkininkai dažnai patiria dideles gamybos sąnaudas, siekdami pagaminti aukštos kokybės maistą ir sumažinti savo nustatomas supirkimo kainas už jų gamybą;

14. ragina užtikrinti stiprų ir tinkamai finansuojamą pirmąjį ramstį, kurį naudojant būtų galima įveikti naujus Europos žemės ūkiui keliamus iššūkius;

15. reikalauja tinkamai valstybėms narėms bei ūkininkams valstybėje narėje paskirstyti pirmam ir antram ramsčiams numatytas BŽŪP lėšas, pagrindiniu objektyvių kriterijų principu pasirinkus pragmatišką požiūrį; nepritaria skirtumams skirstant šias lėšas valstybėms narėms; tam reikia laipsniškai atsisakyti pasenusiais istoriniais orientaciniais dydžiais grindžiamos sistemos ir ją pakeisti paramos išmokomis, kurios būtų teisingos ir veiksmingiau skirstomos šalims, įvairiems žemės ūkio sektoriams ir ūkininkams; pabrėžia, jog tai taip pat reiškia, kad siekiant padėti žemės ūkiui pereiti prie tvaresnių ūkininkavimo sistemų pagalbos išmokos turi būti veiksmingesnės, tikslingesnės ir teikti daugiau paskatų; atsižvelgdamas į Komisijos komunikatą nepritaria ES masto bendroms fiksuoto dydžio išmokoms, kurios neatspindėtų Europos įvairovės; mano, kad žemės ūkiu bei gamybos vietų įvairovės Europos Sąjungoje užtikrinimas yra pagrindinė užduotis ir todėl pritaria tam, kad būtų kuo labiau atsižvelgiama į konkrečias gamybos sąlygas valstybėse narėse taikant tikslingesnę tiesioginių išmokų sistemą;

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

16. taigi pasisako už bendrosios išmokos schemą, kuri, atliekant tam tikrą perskirstymą, prisideda prie teisingo tiesioginių išmokų paskirstymo ES mastu; siūlo, kad kiekviena valstybė narė turėtų gauti mažiausią ES vidutinių tiesioginių išmokų procentinę dalį ir kad būtų nustatytos viršutinės ribos; pritaria, kad būtų atliekamas kuo greitesnis įgyvendinimas nustatant ribotos trukmės pereinamąjį laikotarpį;

17. tiesioginių išmokų atskiriems ūkiams atveju pritaria tam, kad skirstant lėšas valstybėms narėms nebebūtų taikomos istorinės ir specifinės ūkio atskaitos vertės, ir kito finansinio laikotarpio metu ragina pereiti prie atsietos paramos regioninių arba nacionalinių išmokų pagal plotą; tačiau pripažįsta, kad padėtis skirtingose valstybėse narėse yra labai skirtinga ir dėl to reikia taikyti nuo regionų priklausancias specifines priemones;

18. mano, kad valstybės narės, kuriose šiuo metu yra taikoma supaprastinta vienkartinės išmokos už plotus schemą, po nustatyto pereinamojo laikotarpio turėtų būti pervestos į bendrosios išmokos schemą su teisėmis į išmokas; ragina atliekant šį pervedimą suteikti pagalbą, įskaitant finansinę ir techninę;

19. teigiamai vertina smulkių ūkininkų vaidmens Europos žemės ūkio ir kaimo plėtros srityse pripažinimą; palankiai vertina, kad kuriama konkreti ir supaprastinta pagalbos smulkiems ūkininkams, kurie prisideda prie kaimo plėtros stabilizavimo, sistema; ragina Komisiją siekiant skaidrumo ir teisinio saugumo nustatyti lanksčius ir objektyvius kriterijus, pagal kuriuos kiekviena valstybė narė apibrėžtų smulkią ūkininko statusą; ragina valstybes nares pagal subsidiarumo principą nuspręsti, kuriuos ūkininkus tinkama įtraukti į šią sistemą;

20. ragina toliau supaprastinti tiesioginių išmokų sistemą, ypač supaprastinti perkėlimo taisykles nepareikštomis teisėmis į išmokas, supaprastinti taisykles, susijusias su nacionaliniu rezervu, priklausomai nuo perėjimo prie vienodų regioninių arba nacionalinių išmokų už plotą, sujungti smulkausias teises į išmokas ir nustatyti veiksmingą ir nebiurokatišką abiejų ramščių kontrolės sistemą; mano, kad taikant turimas privalomas kontrolės apimtis būtina palankiai atsižvelgti į tinkamai veikiančias administravimo sistemas;

21. pažymi, kad reikia priemonių, kuriomis žemės ūkio sektoriuje būtų sprendžiamas kartų atsinaujinimo klausimas, nes tik 6 proc. Europos ūkininkų yra jaunesni nei 35 m., o per ateinančius dešimt metų į pensiją išeis 4,5 mln.; pripažįsta, kad jauni ūkininkai susiduria su veiklos pradžios kliūtimis – didelės išlaidos investicijoms, sunkiai prieinama žemė ir kreditai; pabrėžia, kad pagal antrąjį ramstį įgyvendinamos priemonės jauniems ūkininkams nepakankamos norint sustabdyti greitą senėjimą žemės ūkio sektoriuje, ir ragina pateikti pasiūlymus, kaip pakeisti šią netvarią tendenciją, kurie turėtų apimti taisyklių, pagal kurias valdomas nacionalinis rezervas, pakeitimus siekiant jas labiau pritaikyti jauniems ūkininkams;

22. pabrėžia, kad BŽŪP turėtų būti neutrali lyčių aspektu ir kad abiems įmonėje dirbantiems sutuoktiniams turėtų būti suteikiamos vienodos teisės; atkreipia dėmesį į tai, kad 42 proc. iš 26,7 mln. žmonių, reguliariai dirbančių Europos Sąjungos žemės ūkyje, yra moterys, tačiau tik vienam iš penkių (apie 29 proc.) ūkių vadovauja moteris;

23. mano, kad atsiejimas iš esmės pasiteisino – juo ūkininkams suteikiama didesnė sprendimų laisvė užtikrinant, kad ūkininkai reaguotų į rinkos signalus, didžiąją BŽŪP dalį integruojant į PPO „žaliąją dėžę“; pabrėžia Komisijos mintį, kad ir ateityje tam tikrose vietovėse, kuriose nėra alternatyvos ten įsitvirtinusioms daug sąnaudų reikalaujančioms gamybos formoms ir gaminiams, gali būti numatytos ir susietos išmokos; todėl pripažįsta, kad su produkcija susietos išmokos, taikant labai konkrečius reikalavimus, galėtų būti taikomos ir po 2013 m.;

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

24. taigi ragina valstybėms narėms sudaryti galimybę leisti dalį tiesioginių išmokų palikti visiškai ar iš dalies susietas laikantis PPO ribų siekiant finansuoti priemones, kuriomis švelninamas išmokų atsiejimo konkrečiose ekonominiu, aplinkos apsaugos ir socialiniu požiūriais jautriose vietose ir sektoriuose, poveikį; be to, mano, kad šie mokėjimai galėtų padėti skatinti vietovėmis grindžiamas aplinkos apsaugos priemones ir teritorinę sanglaudą bei skatinti, remti ir stiprinti pagrindinius sektorius, įskaitant kokybės gerinimą, žemės ūkio žaliavų gamybą, tam tikrų specifinių rūšių produkciją ar kai kurias žemės ūkio rūšis;

25. pastebi, kad Europos Sąjungos žemės ūkio valdos Europos Sąjungoje dėl istorinių priežasčių yra labai skirtingų dydžių, darbo produktyvumo bei teisinių formų; žino, kad tiesioginės išmokos skirstomos tokiu būdu, dėl kurio abejojama jų teisėtumu; atkreipia dėmesį į Komisijos pasiūlymą nustatyti viršutinę tiesioginių išmokų ribą ir džiaugiasi šia pastanga spręsti BŽŪP teisėtumo ir priimtumo visuomenei klausimą; prašo Komisijos svarstyti galimybę pradėti taikyti panašias sistemas, kurios padėtų siekti šių tikslų, pvz., tiesioginių išmokų mažinimo atsižvelgiant į žemės ūkio valdų dydį sistemą, kurią taikant būtų atsižvelgiama į objektyvius užimtumo ir tvarios praktikos kriterijus;

26. ragina Komisiją pateikti labai konkrečius pasiūlymus, kokiomis ilgalaikėmis ir vidutinės trukmės laikotarpio priemonėmis galima būtų padėti gyvulininkystės sektoriui kovoti su augančiomis finansinėmis sąnaudomis; mano, kad tai galėtų apimti paskatas naudoti ganyklų ir baltyminių augalų ariamosios žemės sėjomainos sistemas, kurios teikia daugiau ekonominių privalumų ūkininkams, padeda kovoti su naujais sunkumais ir mažina priklausomybę nuo baltyminių augalų importo bei galėtų teigiamai veikti su pašarais susijusias sąnaudas; ragina Komisiją valstybėms narėms pagal dabartinį 68 straipsnį pasiūlyti lankstumo galimybę siekiant daugiausia dėmesio kokybei ir tvarumui skiriančius gyvulininkystės ūkius įtraukti į naują paramos sistemą ir atsižvelgti į jų specifinį pobūdį;

27. mano, kad tiesioginės išmokos turėtų būti skiriamos tik aktyviems ūkininkams; supranta, kad pagal atsietų tiesioginių išmokų sistemą kiekvienas ūkininkas, kuris žemės ūkio plotus naudoja gamybai ir palaiko jų gerą ūkinę bei aplinkosauginę būklę, turėtų gauti tiesiogines išmokas; todėl prašo Komisijos sukurti aktyvaus ūkininkavimo apibrėžtį, kuria valstybės narės galėtų vadovautis be papildomos administracinės naštos ar išlaidų; tuo pat metu būtina užtikrinti, kad tradicinė ūkininkavimo veikla (pilna, šalutinė arba papildoma), neatsižvelgiant į jos teisinį statusą, būtų laikoma aktyvia ūkininkavimo veikla ir kad būtų atsižvelgiama į žemėvaldą ir rangovinio ūkininkavimo tvarką, taip pat bendros žemės valdymą; mano, jog būtina patikslinti, kad nustačius aktyvaus ūkininko apibrėžtį būtų išvengta atvejų, kai administracinės mokėjimų atlikimo išlaidos didesnės už realią pačios išmokos sumą;

28. pasisako už antrojo ramsčio gamtinių kliūčių kompensavimą ir nepritaria papildomoms pirmojo ramsčio išmokoms, paremtomis papildoma administravimo našta;

Išteklų apsauga ir aplinkos politika

29. mano, kad geresnė gamtos išteklių apsauga ir valdymas yra pagrindinė sudedamoji tvaraus ūkininkavimo dalis, kuria, vykdant naujus strategijos „Europa 2020“ uždavinius ir tikslus, pateisinamos papildomos skatinamosios priemonės, kuriomis ūkininkai raginami ūkininkauti nekenkiant aplinkai, peržengiant kompleksinio paramos susiejimo reikalavimų ribas ir papildant jau esamas agrarinės aplinkosaugos programas;

30. mano, kad gamtos išteklių apsauga turėtų būti glaudžiau siejama su tiesioginių išmokų teikimu, ir todėl ragina įgyvendinant ekologiškumo skatinimo funkciją nustatyti ES masto paskatų sistemą, kuri padėtų užtikrinti ūkininkavimo tvarumą ir ilgalaikį aprūpinimo maistu saugumą veiksmingai valdant ribotus išteklius (vandenį, energiją, dirvožemį) ir, mažinant gamybos priemonių naudojimą, ilgainiui sumažinant gamybos išlaidas; mano, kad pagal šią sistemą turėtų būti teikiama didžiausia parama ūkininkams, kurie ūkininkauja arba palapsniui norėtų pradėti ūkininkauti siekdami tvaresnių gamybos sistemų;

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

31. pabrėžia, kad ši sistema turėtų būti diegiama tuo pat metu įgyvendinant kompleksinio paramos susiejimo sistemos supaprastinimą tiesioginių išmokų gavėjams, jos taikymo priemonės turi būti paprastos, ji turi užtikrinti aplinkosauginės ir ekonominės veiklos rezultatų pusiausvyrą, ji turi būti tinkamos agronominiu požiūriu ir pagal ją neturėtų būti diskriminuojami ūkininkai, kurie jau žymiu mastu dalyvauja agrarinės aplinkosaugos programose;

32. nepitaria naujos papildomų išmokų sistemos, dėl kurios atsirastų daugiau kontrolės ir sankcijų sistemos didinant ekologiškumą, įgyvendinimui; dar kartą pabrėžia, kad reikėtų vengti, kad ūkininkams nebūtų nustatyti praktiniai apribojimai, o valdžios institucijoms – sudėtingas administravimas; be to, reikalauja, kad visos žemės ūkio kontrolės priemonės, jei įmanoma, būtų vykdomos kartu, siekiant supaprastinti administracines procedūras, susijusias su šių priemonių taikymu;

33. todėl ragina Komisiją kuo greičiau pateikti administracinės praktikos, susijusios su ekologiskumo skatinimo funkcijos įgyvendinimu, poveikio vertinimą; pabrėžia, kad aplinkosaugos priemonės turi potencialą padidinti ūkininkų gamybos efektyvumą, ir reikalauja, kad būtų kompensuojamos visos galimos išlaidos ir negautos pajamos, susijusios su šių priemonių įgyvendinimu;

34. mano, kad ekologiskumo didinimo turėtų būti siekiama visose valstybėse narėse pasinaudojant prioritetiniu su plotu ir (arba) su pavienių ūkių lygmeniu susijusių priemonių, kurios turėtų būti 100 proc. finansuojamos iš ES lėšų, rinkiniu; mano, kad kiekvienas šių konkrečių išmokų gavėjas turi įgyvendinti tam tikrą skaičių ekologiskumo didinimo priemonių, grindžiamų esamomis struktūromis ir pasirinktų iš nacionalinio arba regioninio sąrašo, sudaryto valstybės narės remiantis platesniu ES sąrašu, taikomo visų pobūdžių ūkininkavimui; mano, kad tokių priemonių pavyzdžiai galėtų būti:

— nedaug anglies dioksido išskiriančio ūkininkavimo ir ŠESD ribojimo ar surinkimo priemonių parama,

— mažo energijos suvartojimo ir energijos vartojimo efektyvumo parama,

— apsaugos juostos, lauko ribos, gyvatvorės ir kt.,

— daugiametės ganyklos,

— tiksliojo ūkininkavimo metodai,

— pasėlių įvairovė ir sėjomaina,

— pašarų veiksmingumo planai;

35. mano, kad ES turi atlikti tam tikrą vaidmenį norint įveikti apsirūpinimo maistu saugumo ir energinio saugumo iššūkius, todėl turi užtikrinti, kad žemės ūkis visapusiškai prisidėtų to siekiant; todėl mano, kad privalomo žemės atidėjimo nedera įtraukti į Komisijos siūlomą tvarumo priemones;

36. ragina į BŽŪP įtraukti tvarios energijos naudojimo tikslus; mano, kad atsinaujinančio kuro naudojimas žemės ūkio sektoriuje iki 2020 m. galėtų pasiekti 40 proc., o iki 2030 m. galėtų būti visiškai atsisakyta iškastinio kuro;

37. pažymi, kad kitos kartos technologijos jau paruoštos, todėl ragina Komisiją, kaip BŽŪP reformos dalį, parengti kitos kartos technologijoms pritaikytą įvairius sektorius apimančią biomasės politiką, kad būtų galima sukurti tvarią biomasės iš žemės ūkio, žemės ūkio pramonės įmonių ir miškininkystės rinką skatinant rinkti turimas atliekas bioenergijos gamybai ir drauge neleisti, kad padaugėtų išmetamų dujų ir sumažėtų bioįvairovė;

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

38. pabrėžia, kad racionali Europos politika, pvz., pigesnis dyzelinas žemės ūkio reikmėms ir akcizo netaikymas žemės ūkio reikmėms pagamintai energijai ir degalams, visų pirma elektros energija varomiems drėkinimo siurbliams, galėtų padėti Europos ūkininkams pagaminti daugiau ir aprūpinti tiek vidaus, tiek eksporto rinkas žemės ūkio produktais; be to, pabrėžia naujoviškų drėkinimo sistemų svarbą siekiant užtikrinti Europos žemės ūkio tvarumą, atsižvelgiant į pražūtingus klimato kaitos padarinius, pvz., sausrą, karščio bangas ir dykumėjimą, dirbamai žemei, numatyta aprūpinti gyventojus maistu;

39. pabrėžia būtinybę sukurti efektyvias drėkinimo sistemas siekiant užtikrinti, kad valstybėse narėse būtų taikomi efektyvūs žemės ūkio metodai, kuriais naudojantis būtų galima patenkinti maisto poreikius viduje ir tiekti žemės ūkio produktus eksporto rinkai, atsižvelgiant į tai, kad ateityje trūks vandens, ypač geriamojo;

40. apgailestauja dėl to, kad ES biologinės įvairovės tikslai vis dar neįgyvendinti ir tikisi, kad BŽŪP prisidės prie pastangų įgyvendinti šiuos ir Nagojos biologinės įvairovės tikslus;

41. ragina taikant naująją BŽŪP skatinti genetinės įvairovės išsaugojimą, Direktyvos 98/58/EB dėl gyvūnų gerovės laikymąsi ir susilaikyti nuo maisto gamybos iš klonuotų gyvūnų ir jų palikuonių ar jauniklių finansavimo;

42. mano, kad gyvūnų gerovei palankūs gamybos metodai taip pat daro teigiamą poveikį gyvūnų sveikatai, maisto kokybei ir maisto saugai, ir taip pat yra mažiau kenksmingi aplinkai;

43. pabrėžia, kad labai svarbu išnagrinėti visas valstybių narių bendradarbiavimo dirvožemio apsaugos tikslais galimybes, įtraukiant visus suinteresuotuosius subjektus;

Kompleksinis paramos susiejimas ir supaprastinimas

44. pažymi, kad pagal kompleksinio paramos susiejimo sistemą tiesioginė parama skiriama tiems, kurie laikosi teisinių reikalavimų ir atsižvelgdami į žemės ūkį ir aplinkos apsaugą tinkamai prižiūri žemę, ir ši sistema tebėra viena iš tinkamiausių priemonių, kurias taikant galima optimizuoti ūkininkų teikiamas pagrindines ekosistemų paslaugas, spręsti naujai išskylančias aplinkosaugos problemas ir užtikrinti pagrindinių viešųjų gėrybių tiekimą; vis dėlto pažymi, kad pradėjus taikyti kompleksinio paramos susiejimo sistemą iškilo daug problemų, susijusių su administracija ir ūkininkų nenoru ją priimti;

45. mano, kad tiesioginės išmokos negali būti besąlygiškai pateisinamos, todėl dėl BŽŪP ekologškumo didinimo paprastesnė ir praktiniu bei administraciniu požiūriu atliekant tikrinimus veiksminga tapusi kompleksinio paramos susiejimo sistema turi būti taikoma visiems tiesioginių išmokų gavėjams; pabrėžia, kad kompleksinis paramos susiejimas turi būti grindžiamas rizikos vertinimu ir būti proporcingas, o kompetentingos nacionalinės ir Europos valdžios institucijos turi jo laikytis ir deramai jį įgyvendinti;

46. mano, kad geresnė išteklių apsauga ir valdymas turėtų būti pagrindinė sudėtinė ūkininkavimo pagal kompleksinio paramos susiejimo reikalavimus dalis, kuri leistų užtikrinti didesnę naudą aplinkai; ragina kompleksinio paramos susiejimo kontrolę padaryti paprastesnę, veiksmingą ir efektyvią ir reikalauja tikslingiau orientuoti kompleksinio paramos susiejimo taikymo sritį; ragina mokėjimo agentūras ir stebėsenos įstaigas keistis geriausios praktikos sistemomis ir jas integruoti, pvz., duomenų bazių tarpusavio sąveikos ir geriausio tinkamų technologijų naudojimo priemonės, siekiant kuo labiau sumažinti biurokratinę našta ūkininkams ir administracijoms; mano, kad kompleksinis paramos susiejimas turėtų apsiriboti standartais, susijusiais su ūkine veikla, kurie galėtų būti sistemiškai ir paprastai kontroliuojami ir kurie būtų grindžiami įsipareigojimu pasiekti rezultatų, ir kad taisyklės turėtų būti suderintos; pabrėžia, kad naujose nuobaudų sistemose svarbu nustatyti leistinų nukrypimų lygius ir taikyti proporcingumo principą;

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

47. mano, kad kompleksinio paramos susiejimo stebėseną turėtų būti labiau susieta su veiksmingumo kriterijais ir ūkininkų skatinimu siekti rezultatų; be to, mano, kad atliekant stebėseną daugiau turėtų dalyvauti patys ūkininkai, atsižvelgiant į jų gebėjimus ir praktinę patirtį, ir mano, kad tai būtų pavyzdys ir turėtų skatinti poveikį, ypač ne taip sėkmingai dirbantiems ūkininkams;

48. nepritaria sudėtingų ir neaiškių reikalavimų, kylančių iš Vandens pagrindų direktyvos, įtraukimui į kompleksinio paramos susiejimo sistemą, kol nebus išsiaiškinta, kokia yra padėtis, susijusi su šios direktyvos įgyvendinimu visose valstybėse narėse;

49. pripažįsta, kad šiuo metu sunkumų patiriančiame gyvulininkystės sektoriuje jau dėta daug pastangų siekiant priderinti pastatus ir įrangą prie higienos ir sveikatos standartų; nepažeidžiant pagrindinių maisto saugos ir atsekamumo principų, ragina atlikti kritišką tam tikrų higienos, gyvūnų sveikatos ir gyvūnų žymėjimo standartų tikrinimą, siekiant panaikinti neproporcingą mažosioms ir vidutinėms įmonėms (MVI) taikomą našta; ypač ragina Komisiją persvarstyti ES higienos standartus, ypač vietas ir tiesioginę rinkodarą ir produktų laikymo trukmę, kad jie taptų proporcingi rizikai, ir vengti, kad mažiems gamybos kanalams, kaip antai tiesioginiai gamintojų ir vartotojų santykiai ir trumpos maisto tiekimo grandinės, nebūtų nustatoma neproporcingos našta;

Rinkos priemonės, saugumo tinklas ir rizikos valdymas

50. mano, kad pasaulio rinkose ir vykdant bendrą žemės ūkio politiką svarbu turėti galimybę imtis veiksmų, kad būtų užkirstas kelias per dideliu kainų svyravimui ir laiku reaguoti į dėl rinkos nepastovumo kylančias krizes; pripažįsta, kad paramos rinkai priemonės, ypač intervencija ir privatus sandėliavimas, praityje atliko kartinį vaidmenį sprendžiant žemės ūkio sektoriuje iškilusias krizes; pabrėžia, kad paramos rinkai priemonės turi būti veiksmingos ir esant reikalui jas turi būti galima greitai pasitelkti, kad būtų galima išvengti didelės žalos gamintojams, perdirbėjams bei vartotojams ir sudaryti sąlygas, kad taikant BŽŪP būtų pasiekta pirminio jos strateginio tikslo – aprūpinimo maistu saugumo;

51. pabrėžia, kad BŽŪP reikėtų įdiegti tam tikrą skaičių lanksčių ir veiksmingų rinkos priemonių, kurios, nustatytos tinkamais lygmenimis, būtų taikomos kaip saugumo tinklas didelių rinkos sutrikimų atveju; mano, kad šios priemonės neturėtų būti taikomos nuolat ir jomis neturėtų būti naudojamos kaip nuolatinė ir neribota produkcijos realizavimo galimybė; kai kurios priemonės jau yra, bet jos gali būti pakoreguotos, o kitos priemonės gali būti parengtos pagal poreikius; mano, kad atsižvelgiant į visiškai skirtingas atskirų gamybos sektorių sąlygas pirmenybę reikėtų teikti diferencijuotiems sektoriniams sprendimams, o ne horizontaliam požiūriui; atkreipia dėmesį į sunkumus, kuriuos ūkininkai patiria bandydami iš anksto planuoti, kai vyksta dideli svyravimai; mano, kad atsižvelgiant į padidėjusį rinkos nepastovumą, esamas rinkos priemonės reikia persvarstyti, siekiant padidinti jų veiksmingumą ir lankstumą, užtikrinti galimybę jas greičiau pritaikyti, jei, reikia, išplėsti į kitus sektorius, priderinti prie esamų rinkos kainų ir suteikti veiksmingą apsauginį tinklą nesukuriant iškraipymų;

52. mano, kad į šias rinkos priemones turėtų būti įtrauktos konkrečios pasiūlos valdymo priemonės, kurias tinkamai ir be diskriminacijos taikant galima užtikrinti veiksmingą rinkos valdymą ir užkirsti kelią su produkcijos pertekliumi susijusioms krizėms, neišleidžiant nė vieno euro iš ES biudžeto;

53. ragina sukurti daugiapakopį visiems sektoriams bendrą saugumo tinklą, kuris apimtų tokias priemones, kaip antai viešos ir privačios atsargos, valstybės įsikišimas, poveikio rinkai priemonės bei ypatingos padėties sąlygos; reikalauja, kad ribotos trukmės rinkos sutrikimų atvejais konkretūs sektoriai galėtų panaudoti privačias atsargas ir valstybės įsikišimą; be to, visuose sektoriuose ragina įtvirtinti bendrą poveikio rinkai priemonę bei ypatingos padėties sąlygą, kas Komisijai leistų tam tikromis aplinkybėmis kilus krizei ribotos trukmės laikotarpiu, kuris tęstųsi ne ilgiau kaip vienus metus, imtis veiksmų, kurie būtų veiksmingesni nei ankstesni; todėl mano, kad į būsimus ES biudžetus turėtų būti įtraukta speciali rezervai skirta biudžeto eilutė, kuria būtų galima labai greitai pasinaudoti ir kuri suteiktų greito reagavimo priemonę rimtų krizių žemės ūkio rinkose atveju;

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

54. mano, kad intervencijos priemonių naudojimas patenka į Komisijos vykdomųjų įgaliojimų taikymo sritį; vis dėlto pabrėžia, kad Europos Parlamentas turi būti skubiai informuojamas apie numatomus veiksmus; atsižvelgdamas į tai, pabrėžia, kad Komisija turi deramai atsižvelgti į Parlamento priimtas pozicijas;

55. ragina didinti intervencijos sistemos efektyvumą, kiekvienais metais atliekant vertinimus, kurie būtų vykdomi pragmatiškai ir atsižvelgiant į padėtį rinkose;

56. mano, kad atsižvelgiant į galimas aplinkos, klimato ir epidemiologines problemas bei didelius kainų svyravimus žemės ūkio rinkose gyvybiškai svarbios papildomos – veiksmingesnės – rizikos prevencijos priemonės, kurios būtų prieinamos visiems įvairių valstybių narių ūkininkams Sąjungos, valstybės narės ir atskiro ūkio lygmeniu ir kurios padėtų apsaugoti pajamas;

57. primena, kad į rinką orientuota gamyba, tiesioginės išmokos ir konkurencingumas sudaro bet kurio rizikos draudimo pagrindą ir kad ūkininkai į šią riziką taip pat turi atsižvelgti ir iš anksto ją numatyti; pritaria, kad atsižvelgiant į tai valstybės narės, nerenacionalizuodamos ir neiškraipydamos rinkų, turėtų ūkininkams suteikti nacionalines rizikos draudimo priemones; todėl mano, kad Komisija turi sukurti bendras taisykles, skirtas savanoriškai skatinti valstybių narių rizikos valdymo sistemas, esant reikalui sukuriant PPO reikalavimus atitinkančias Bendrijos bendro rinkos organizavimo taisykles, siekiant vidaus rinkoje išvengti konkurencijos iškraipymo; be to, ragina Komisiją pranešti apie visas rizikos valdymo nustatymo priemones bei pateikti atitinkamą poveikio vertinimą su pasiūlymu dėl teisės akto;

58. mano, kad atsižvelgiant į didėjančią riziką valstybėse narėse turėtų būti sukurta ir skatinama privataus verslo draudimo sistema, taip pat kelių rūšių rizikos draudimas (draudimas nuo nepalankių oro sąlygų, pajamų draudimas), ateities sandoriai ir savitarpio pagalbos fondai, iš dalies finansuojami viešosiomis lėšomis; todėl ypač remia bendrus ūkininkų veiksmus buriantis į konsorciumus ir susivienijimus; palankiai vertina naujų novatoriškų priemonių kūrimą; tačiau pabrėžia, kad jos turi atitikti PPO reikalavimus ir neiškraipyti ES vidaus konkurencijos sąlygų ir prekybos; todėl ragina šias priemones taikančioms valstybėms narėms nustatyti sistemą, kuri būtų įtraukta į vieną bendrą rinkų organizavimą;

59. ragina Komisiją patikrinti, ar taikant rizikos prevenciją ir skatinant kokybę visų gamybos sektorių gamintojų grupių ir sektorių susivienijimų arba skirtingų profesijų susivienijimų vaidmuo gali būti didesnis; ragina šiose srityse vykdant veiksmus ypač atsižvelgti į kokybės ženklais pažymėtus produktus;

60. ragina Europos Komisiją reformuojant BŽŪP pasiūlyti konkrečių priemonių, kuriomis būtų siekiama skatinti steigti gamintojų organizacijas, kad būtų stiprinama jų padėtis rinkoje;

61. pritaria, kad cukraus rinkos režimas bent iki 2020 m. būtų pratęstas toks, koks yra dabar ir taip pat ragina imtis adekvačių priemonių siekiant apsaugoti cukraus gamybą Europoje ir ES cukraus sektoriui, pagrįstam stabilia sistema, suteikti galimybę pagerinti savo konkurencingumą;

62. primygtinai reikalauja iki 2015 m. kovo mėn. įvertinti specifinę padėtį pieno bei pieno produktų sektoriuje, siekiant užtikrinti sklandžią pieno rinkos veiklą ir stabilumą;

63. mano, kad Komisija turėtų apsvarstyti pasiūlymą vyno sektoriuje išsaugoti sodinimo teises, taip pat ir po 2015 m., ir į tai atsižvelgti 2008 m. bendro vyno rinkos organizavimo reformos vertinimo ataskaitoje, kurią numatoma parengti 2012 m.;

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

64. pabrėžia, kad pieno gamyba yra labai svarbi Europos žemės ūkiui ir kaimo vietovių pragyvenimui bei jų išlaikymui, ypač pieno gamyba pievų regionuose ir natūraliai nepalankioje padėtyje esantiems ES regionams, ir pabrėžia, kad būtina užtikrinti tvarų pieno produktų tiekimą Europos vartotojams; yra įsitikinęs, kad tvarų pieno produktų tiekimas geriausiai užtikrinamas išlaikant stabilią pieno rinką, kai ūkininkai už savo produkciją gali gauti sąžiningą kainą; todėl ragina Komisiją stebėti ir leisti tvarų pieno rinkos vystymąsi, pasitelkiant pakankamas pieno ir pieno produktų politikos priemones po 2015 m. ir sąžiningos konkurencijos sistemą, užtikrinamas stipresnę poziciją pirminės produkcijos gamintojams bei labiau subalansuotą pajamų paskirstymą visoje maisto gamybos grandinėje (nuo ūkio iki mažmeninės prekybos);

65. mano, kad vaisių ir daržovių (citrusinių ir visų susijusių produktų) auginimo, vyno bei alyvų aliejaus gamybos srityse turi būti sustiprintos valdymo sistemos; vaisių ir daržovių auginimo srityje reikalingas veiksmingesnis krizės fondas, vyno gamybos srityje – geresnis krizių valdymas, o alyvų aliejaus gamybos srityje reikia atnaujinti privataus sandėliavimo sistemą;

Tarptautinė prekyba

66. ragina ES užtikrinti BŽŪP ir jos plėtros bei prekybos politikos atitiktį; ypač ragina ES atkreipti dėmesį į padėtį besivystančiose šalyse ir nekelti pavojaus šių šalių galimybėms gaminti maistą ir ilgalaikiui šių šalių apsirūpinimo maistu saugumui, kartu laikantis politikos suderinamumo vystymosi labui (PSVL) principo; todėl mano, kad ES prekybos susitarimai žemės ūkio srityje neturėtų trukdyti mažiausiai išsivysčiusių šalių rinkoms;

67. primena 2005 m. Honkongo ministrų konferencijoje PPO narių prisiimtą įsipareigojimą – pasiekti visų eksporto subsidijų formų panaikinimą lygiagrečiai visoms lygiavertė poveikį turinčioms eksporto priemonėms nustatant taisykles, visų pirma eksporto kreditų, valstybinių žemės ūkio prekybos įmonių ir pagalbos maistu reguliavimo;

68. prašo Komisijos pateikti visų vykstančių prekybos derybų, ypač dėl ES ir MERCOSUR šalių asociacijos susitarimo, išsamų poveikio vertinimą, kuris neturėtų neigiamai paveikti besivystančių šalių ir kliudyti BŽŪP veiksmingumui artėjant 2020 m.;

69. atkreipia dėmesį, kad maistas nėra vien tik prekė, bet galimybė gauti maisto yra kertinis žmogaus egzistencijos pagrindas; prašo, kad ES, taikydama prekybos ir vystymosi politiką, atsižvelgdama į didėjančią paklausą ir didėjančias maisto kainas, skatintų tvaraus ūkininkavimo metodus ir apsirūpinimo maistu saugumą mažiausiai išsivysčiusiose ir besivystančiose šalyse;

70. ragina Komisiją ištirti, kokį vaidmenį tarptautinės prekybos javais koncentracija atliko kainų svyravimo didėjimui;

Maisto tiekimo grandinės

71. reikalauja pateikti pasaulinio lygmens sprendimus, skirtus kovoti su spekuliacija žemės ūkio žaliavomis ir su kraštutiniu kainų nepastovumu, nes jos kelia pavojų aprūpinimo maistu saugumui; tačiau pripažįsta veikiančios būsimųjų sandorių rinkos reikšmę žemės ūkio žaliavoms; mano, kad tik tarptautiniu mastu suderintais veiksmais galima veiksmingai mažinti žaliavų kainų pernelyg didelį svyravimą; pritaria Didžiajam dvidešimtukui pirmininkaujančios Prancūzijos iniciatyvai, kad ši grupė turėtų suderinti kovos su didėjančiu žemės ūkio žaliavų kainų svyravimu priemones; pasisako už pasaulinę informavimo apie žemės ūkio atsargas, skirtas užtikrinti aprūpinimą maistu, ir su šiomis atsargomis susijusių veiksnių derinimo sistemą; todėl nurodo, kad būtina pagalvoti apie svarbių žemės ūkio žaliavų atsargų kaupimo sistemą;

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

pabrėžia, kad siekiamų tikslų nebus galima veiksmingai įgyvendinti nedidinant sandėliavimo pajėgumų, taip pat neplėtojant rinkos priežiūros ir stebėsenos priemonių; ypač pabrėžia grėsmingus žemės ūkio produktų kainų nepastovumo pasaulyje padarinius besivystančioms šalims;

72. pabrėžia, kad vidutinės ūkininkų ir kaimo namų ūkių pajamos, priešingai nei pirminės žemės ūkio produkcijos gamintojų ir tolesnių naudotojų sektorių, pastaraisiais dešimtmečiais vis mažėjo, lyginant su likusia ekonomikos dalimi, ir pasiekė tik pusę miesto namų ūkių pajamų, o prekybiniai ir mažmeninės prekybos atstovai gerokai sustiprėjo rinkoje ir pradėjo gauti didesnes pajamas maisto grandinėje;

73. ragina imtis priemonių, skirtų sustiprinti pirminių gamintojų bei gamintojų organizacijų valdymo gebėjimus ir derybinį pajėgumą kitų ekonomikos dalyvių, dalyvaujančių aprūpinimo maistu grandinėje (pirminių mažmenininkų, perdirbėjų ir perdirbimo įmonių) atžvilgiu, su sąlyga, kad pokyčiai nepakenktų tinkamam vidaus rinkos veikimui; mano, kad reikia pagerinti aprūpinimo maistu grandinės veikimą, pasinaudojant teisėkūros iniciatyvomis, kurios padarytų maisto kainas skaidresnėmis ir imantis veiksmų, skirtų kovoti su nesąžininga prekyba, sudarant ūkininkams galimybę gauti jų nusipelnytą pridėtinę vertę; ragina Komisiją sustiprinti ūkininkų pozicijas ir skatinti sąžiningą konkurenciją; yra įsitikinęs, kad reiktų apsvarstyti galimybę įsteigti ombudsmeno, kuris galėtų padėti spręsti aprūpinimo maistu grandinės dalyvių tarpusavio ginčus, pareigybę;

74. mano, kad siekiant sustiprinti ūkininkų padėtį maisto grandinėje, reikia numatyti priemonių paremti ūkininkų valdomoms trumpoms, skaidrioms ir efektyvioms gamybos grandinėms, kurios užtikrintų nedidelį poveikį aplinkai, prekių kokybę, vartotojų informavimą, tarpininkų skaičiaus mažinimą ir teisingus bei skaidrius kainų nustatymo mechanizmus;

75. nori, kad pagalbos labiausiai nepasiturintiems asmenims priemonė būtų išsaugota;

Kaimo plėtra

76. pripažįsta kaimo plėtros politikos svarbą, kaip ji apibrėžta ir finansuojama pagal antrąjį ramstį, atsižvelgiant į jos indėlį gerinant aplinkosaugos veiksmingumą, modernizaciją, inovacijas, infrastruktūrą ir konkurenciją ir pripažįsta būtinybę toliau vystyti kaimo ekonomiką, žemės ūkio produktų ir ne maisto produktų sektorių bei gyvenimo kokybės gerinimą kaimo vietovėse; pabrėžia būtinybę įgyvendinti politinius tikslus, skaitant strategijos „ES 2020“ tikslus siekti pažangaus, tvaraus ir integracinio augimo, kas suteiktų naudos ūkininkams ir kaimo bendruomenėms;

77. mano, kad kaimo plėtros priemonės privalo reaguoti į maisto saugumo, tvaraus gamtos išteklių, klimato kaitos, biologinės įvairovės praradimo, vandens ir dirvožemio derlingumo netekimo iššūkius ir privalo padidinti teritorinės sanglaudos ir užimtumo pusiausvyrą; mano, kad šios priemonės turi skatinti ūkiuose gaminamos atsinaujinančios energijos savarankiškumą, ypač iš žemės ūkio atliekų; patvirtina, kad kaimo plėtros priemonės turi didinti kaimo vietovių teikiamą papildomą naudą, skatinti kaimo infrastruktūros gerinimą ir teikti prieinamas paslaugas kaimo gyventojams ir vietos verslo įmonėms;

78. ypatingą dėmesį reiktų atkreipti ir į jaunų ūkininkų skatinimą; mano, atsižvelgiant į spartų Europos kaimo gyventojų senėjimą, yra būtinos priemonės, kurios paskatintų jaunos ūkininkus ir kitus naujus dalyvius ir kad antrojo ramsčio paramos schemos turėtų būti išplėtos, pavyzdžiui, prieiga prie žemės, dotacijos ir palankių sąlygų paskolos, ypač inovacijų, modernizavimo ir investicijų vystymo srityse, ir tikisi, kad šių priemonių įgyvendinimas bus prieinamas visose valstybėse narėse;

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

79. siūlo, kad žymi žemės ūkio paskirties žemė būtų padengta žemės ūkio ir aplinkosaugos schemomis, nes jos ūkininkams turi suteikti finansinį ir techninį paskatinimą pereiti prie tvaresnių, tausėsių ir mažiau sąnaudų reikalaujančių ūkininkavimo modelių;

80. pabrėžia, kad vykdant kaimo plėtros politiką turi būti sudaromos sąlygos gerinti visas gamtos ir žmogiškųjų išteklių galimybes kaimo vietovėse gaminti kokybiškus žemės ūkio produktus, skatinant vykdyti tiesioginę prekybą, reklamuoti produktus, tiekti produktus į vietos rinkas, įvairinti biomasės rinkas, energijos veiksmingumą ir t.t.;

81. pabrėžia, kad būtina tinkama infrastruktūra vystyti ir skleisti žemės ūkio žinias ir inovacijų sistemas, įskaitant mokymo ir švietimo galimybes, ūkių konsultacijų paslaugas ir keitimąsi geriausiais praktikos pavyzdžiais, siekiant modernizuoti žemės ūkį, padėti inovatyviems ūkininkams perduoti jų patirtį ir pagerinti naudos grandines kaimo vietovėse; mano, kad šios programos turi būti prieinamos visose valstybėse narėse;

82. todėl pasisako už labiau į tikslą orientuotas, valstybių narių tvirtinamas antrojo ramsčio priemones, kuriomis būtų įgyvendinami bendri kaimo plėtros ES (strategijos „Europa 2020“) tikslai; nepaisant bendros strateginės ir į rezultatus orientuotos Europos sistemos svarbos, pabrėžia, kad valstybės narės ir regioninės valdžios institucijos galėtų savo nuožiūra spręsti dėl programų, kuriomis vietos lygmeniu būtų geriausiai prisidedama prie Europos tikslų įgyvendinimo; todėl ragina taikyti subsidiarumą ir lankstumą rengiant kaimo plėtros programas ir taikyti ryžtingą integracinį vietos ir subregionų partnerystės metodą, taikant LEADER metodą, kuriant ir įgyvendinat ateities Europos ir nacionalines kaimo plėtros programas; mano, kad turi būti apibrėžtas sumažintas nacionalinis įnašo dydis, taikomas tikslingesnėms priemonėms, vadovaujantis poveikio vertinimu ir išsamiu modeliavimu;

83. pasisako už tai, kad planuojant kaimo plėtrą būtų numatytos ir tikslingos kalnų miškų apsaugos priemonės;

84. prašo Komisijos parengti naujas finansavimo priemones, kuriomis visų pirma būtų padedama veiklą žemės ūkio sektoriuje pradedantiems ūkininkams palankiomis sąlygomis gauti paskolas, arba sukurti naują sistemą, pvz., vadinamąją „JERICHO“ mechanizmą (Bendrasis Europos kaimo investicijų pasirinkimas, angl. „Joint Rural Investment CHOice“), kuris būtų skirtas Kaimo plėtros fondui ir grindžiamas patirtimi įgyvendinant struktūrinių fondų iniciatyvą „JEREMIE“ (Jungtiniai Europos išteklių mažosioms ir vidutinėms įmonėms, angl. Joint European Resources for Micro to Medium Enterprises);

85. pabrėžia, kad mažiau palankios ūkininkauti vietovės dažnai yra labai vertingos dėl kultivuojamo kraštovaizdžio, biologinės įvairovės išsaugojimo ir aplinkai teikiamos naudos bei kaimo vietovių dinamizmo; todėl pasisako už antrojo ramsčio išlyginamojo priedo, skirto nepalankioms sritims, išlaikymą ir ragina padidinti jo veiksmingumą; mano, kad tikslinės paramos teikimas ūkininkams, veikiantiems mažiau palankiose ūkininkauti vietovėse (MPŪV), yra labai svarbus siekiant toliau plėtoti žemės ūkio veiklą šiose srityse; pabrėžia, kad valstybės narės, regioninės ir vietos valdžios institucijos turi turėti galimybę koreguoti kriterijus, atsižvelgdamos į ES sistemą;

86. tačiau tuo pat metu pabrėžia, kad valstybių narių kaimo vietovių struktūra labai skiriasi ir todėl joms reikalingos skirtingos priemonės; todėl ragina valstybėms narėms ir regionams suteikti daugiau lankstumo tvirtinant savanoriškas priemones, kurios būtų bendrai finansuojamos iš ES lėšų, jeigu apie šias priemones pranešta Komisijai ir jos yra Komisijos patvirtintos; primena, kad nustatant bendro finansavimo dydį ir toliau turi būti atsižvelgiama į konkrečius konvergencijos regionų poreikius ir sąlygas po 2013 m.;

87. pasisako už tai, kad antrojo ramsčio priemonių, kurios ypač svarbios valstybėms narėms, atveju šiuo metu taikomas bendro finansavimo dydis išliktų ir po 2013 m.; tačiau pabrėžia, kad šis papildomas nacionalinis bendras finansavimas neturėtų paskatinti pakartotinės antrojo ramsčio nacionalizacijos arba padidinti valstybių narių skirtumų dėl jų gebėjimo bendrai finansuoti savo prioritetus;

2011 m. birželio 23 d., ketvirtadienis

88. primena, kad visų rūšių moduliavimo, t. y. ir privalomo, ir savanoriško, kaip instrumento finansuoti kaimo plėtros priemonės, taikymo terminas baigiasi 2012 m. ir pabrėžia poreikį būsimu finansavimo laikotarpiu užtikrinti pakankamus antrojo ramsčio finansavimo išteklius;

89. skirstant antrojo ramsčio lėšas reikalauja vengti staigių pakeitimų, nes valstybėms narėms, vietos valdžios institucijoms ir ūkiams reikalingas finansavimo planavimo užtikrintumas ir tęstinumas; pabrėžia, kad aptariant šių lėšų skirstymą kartu turi būti aptariamas pirmojo ramsčio lėšų skirstymas; todėl ragina Komisiją nustatyti pramgatišką požiūrį, kuris būtų pagrindiniu antrojo ramsčio lėšų perskirstymo principu; pripažįsta būtinybę sąžiningai paskirstyti antrojo ramsčio lėšas valstybėms narėms, vadovaujantis objektyviais kriterijais, kuri turi atspindėti Europos sričių įvairovę; siūlo šiuos pokyčius įgyvendinti per apibrėžtą pereinamąjį laikotarpį kartu su pokyčiais, taikomais pirmo ramsčio lėšų paskirstymui;

90. pritaria kaimo plėtros bendram finansavimui, kuris regioniniu ar vietos lygmeniu sutektų galimybę privačių ir valstybės lėšų iš bendros nacionalinio finansavimo dalies papildomumą, nes tai sustiprintų prieinamas priemones, skirtas įgyvendinti tikslus, užsibrėžtus valstybės politikoje, skirtoje kaimo vietovėms;

91. reikalauja supaprastinti antrojo ramsčio programavimą ir programų valdymą, siekiant padidinti veiksmingumą; ragina ir toliau supaprastinti, padaryti veiksmingesnėmis ir efektyvesnėmis kompleksinės paramos susiejimo priemonių stebėsenos, vertinimo ir ataskaitų sistemas; mano, kad būtina suvienodinti pirmojo ir antrojo ramsčio patikras ir stebėseną ir naudojant panašias taisykles ir procedūras padaryti juos nuosekliais, siekiant sumažinti bendrą patikros našta, tenkančia ūkininkams; ragina lanksčiau žiūrėti į penkerių metų trukmės išpareigojimų laikotarpį dėl agrarinių aplinkosaugos priemonių;

92. prašo nedrausti kooperatyvams naudotis kaimo plėtrai skiriamomis lėšomis ir netaikyti kooperatyvams paramos apribojimų, taikomų įmonėms, kurios pagal Komisijos rekomendaciją 2003/61/EB negali būti laikomos MVĮ;

93. atokiausiems regionams ir toliau turi būti skiriamas ypatingas dėmesys kaimo plėtros politikos srityje. Geografiniai sunkumai, su kuriais susiduria, ir žemės ūkio produktų, nuo kurių priklauso šių vietovių kaimo ekonomika, trūkumas, pateisina ES bendro finansavimo iki 85 proc. išlaidas, siekiant padengti jų kaimo plėtros programų išlaidas;

94. pritaria perėjimui prie didesnio kaimo plėtros programų ir visų pirma sanglaudos politikos koordinavimo ES lygmeniu siekiant išvengti sudvejinimo, prieštarų ir iš dalies sutampančių tikslų; tačiau primena, kad šių projektų mastas pagal ES sanglaudos politiką ir kaimo plėtros programas yra skirtingas, todėl pasisako už lėšų atskyrimą ir kaimo plėtros programų tikslus, nukreiptus į kaimo bendruomenes ir už tai, kad jos būtų išlaikytos nepriklausomomis politinėmis priemonėmis;

95. mano, kad sanglaudos politika ir nauja bei stipri BŽŪP padės išlaisvinti kaimo regionų ekonominį potencialą ir kurti saugias darbo vietas, o tai užtikrins tvarų šių regionų vystymąsi;

96. pabrėžia politikos, kuria skatinamas tarpvalstybinis valstybių narių ir trečiųjų šalių bendradarbiavimas, svarbą siekiant taikyti aplinką saugančią ir tvarų gamtinių išteklių naudojimą užtikrinančią praktiką tais atvejais, kai ūkinė veikla, ypač vandens naudojimas, turi tarpvalstybinių pasekmių;

*

* *

97. paveda Pirmininkui perduoti šią teisėkūros rezoliuciją Tarybai ir Komisijai.